

HAAVEI TA
HAAVEI TA
HAAVEI TA
AAVEI TA

DOLLY ALDERTON

HAAVEI TA
HAAVEI TA

WSOY

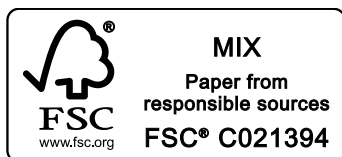

Haaveita

Dolly Alderton

Suomentanut Viia Viitanen

Werner Söderström Osakeyhtiö | Helsinki

Englanninkielinen alkuteos

Ghosts

Copyright © 2020 by Dolly Alderton

Suomenkielinen laitos © Viia Viitanen ja WSOY 2021

Juhannusyön uni -sitaatin suomennos Matti Rossi

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-46682-7

PAINETTU EU:SSA

Äidille ja isälle, joiden olemassaoloon voi aina luottaa

Prologi

SINÄ PÄIVÄNÄ kun synnyin, 3. elokuuta 1986, Wham!-yhtyeen »The Edge of Heaven» oli listaykkösenä. Niin kauan kuin muistan, se on joka vuosi pantu soimaan mahdollisimman kovalla heti, kun olen herännyt. Kaikkia muistojani lapsuuden syntymäpäivistä värittää George Michaelin uhmakas »yeah, yeah, yeah» biisin introssa – sitä, miten pompin äidin ja isän sängyllä pyjamassa ja söin aamupalaksi strösselileipiä. Siksi toinen nimeni on George – Nina George Dean. Teini-iässä se oli äärimmäisen noloa, kun litteä rintamukseni ja luja leukani värittivät olemukseni ihan tarpeeksi maskuliiniseksi ilman ikääntyvän miespuolisen poptähden nimeäkin. Mutta aikuisuus muutti sen ja kaiken muunkin, mikä oli lapsena ollut omituista ja noloa, kiehtovan identiteettiansioluettelon aineksiksi. Outo toinen nimi, paksult margariinilla voideltu ja strösseleihin kastettu aamupalaleipä syntymäpäivän kunniaksi – tuo kaikki punoutui yhteen ja muodosti oman ainutlaatuisen mytologiani, jota myöhemmin kuvaisin häkeltyneen ylpeänä viekoittelakseni kuulijat pysymään pauloissani.

Musertavan nolo omituisuus + aika = lumoava eksentrisyys.

Kolmantenakymmenentenätoisena syntymäpäivänäni, 3. elokuuta 2018, harjasin hampaani ja pesin kasvoni samalla kun »The Edge of Heaven» soi olohuoneen kaiuttimista. Sitten vietin koko päivän itsekseni, tein ja söin kaikkea, mitä eniten rakastin. Aamupalaksi söin uppomunapaahroleivän. Voin näin kolmenkymmenenkahden vuoden iässä varmuudella julistaa, että on kolme

asiaa, joista suoriudun poikkeuksetta moitteettomasti: olen aina viisi minuuttia etuajassa perillä siellä missä pitää; tiedän kysymykset, jotka esittämällä saa vastapuolen hoitamaan puhumisen sosiaalisissa tilanteissa, joissa en jaksa vaivautua keskustelemaan (*Oletko mielestäsi introvertti vai ekstrovertti? Kumpaa mielestäsi kuuntelet, järjen vai sydämen ääntä? Oletko ikinä sytyttänyt mitään palamaan?*) ja osaan valmistaa täydellisen uppomunan.

Katsoin puhelimeeni saapuneet viestit ja näin yhteisselfien virstastelevista vanhemmistani, jotka toivottivat sen myötä hyvää syntymäpäivää. Paras ystäväni Katherine laittoi WhatsAppilla videon, jolla hänen taaperoikäinen tyttärensä Olive sanoi »Pajjon onnea, Ninna-täti» (Olive ei ihan osannut vielä sanoa sitä oikein perusteellisista opetustuokioistani huolimatta). Ystäväni Meera lähetti gifin, jossa ylellisyyttä uhkuva pitkäkarvainen kissa piteli käpälässään martinia, ja viestin »Malta tuskin odottaa iltaa, synttäriyttö!!!!» mikä tarkoitti, että hän olisi taatusti kotona nukkumassa ennen yhtätoista. Niin käy, kun ihmiset, joilla on lapsia, odottavat iltaa aivan liian innoissaan – he uuvuttavat itsensä intoilulla, uhoavat niin, että siitä ei voi seurata kuin lässähdys, ja sitten heihin iskee ramppikuume ja he lähtevät kotiin kahden tuopin jälkeen.

Kävelin Hampstead Heathiin ja kävin uimassa naisten uimalammessa. Kun uin kolmatta kierrosta, alkoi ripotella viatonta pientä kesäsadetta. Minusta on ihanaa uida sateella, ja olisin uinut pidempäänkin, ellei uintia valvova matroona olisi määrännyt minua ylös vedestä »terveys- ja turvallisuussyistä». Kerroin hänelle, että oli kolmaskymmenestoinen syntymäpäiväni, koska toivoin, että minulle myönnettäisiin sen nojalla vielä yksi epävirallinen kierros. Uimavalvoja kuitenkin ilmoitti, että jos alkaisi salamoida, kun olin avovedessä, salama iskisi suoraan minuun ja »kärjistäisi minut kuin pekoniisiivun», ja että sitä sotkua hän ei haluaisi siivota, »syntymäpäivä tai ei».

Iltapäivällä palasin uuteen asuntooni, ensimmäiseen itse omistamaani kotiin. Se oli pieni kaksio Archwayssa, vikto-

riaanisen talon toisessa kerroksessa. Kiinteistönvälittäjä oli kohteliaasti kuvaillut sitä sanoilla »lämmin, persoonallinen ja modernisoinnin tarpeessa» – kokolattiamaton väri ja tekstuuri toivat mieleen pikakahvijauheen, kahdeksankymmentäluvun kylpyhuonetta somistivat persikanväriset laatat ja hylätty bidee, ja kaksi mäntypuisten keittiönkaappien ovista oli rikki. Olin varma, että remonttirahojen tienamiseen menisi koko se aika, jonka asunnossa asuisin, mutta silti minusta tuntui joka aamu, että olin onnekas, kun heräsin ja näin ylläni rapatun katon pyörteilevät kuviot. En ollut uskonut, että pystyisin ikinä ostamaan asuntoa Lontoosta – jo tuon aikoinaan täysin mahdottomalta tuntuneen haaveen toteutuminen teki kodistani parhaan paikan, jonne olin kuunaan astunut.

Minulla oli kaksi naapuria. Yläpuolellani asui iäkäs Almanninen leskirouva, jonka kanssa käydyt rappukäytäväkeskustelut tomaattien kasvattamisesta ikkunalaudalla olivat yhtä ilahduttavia kuin hänen avokätisesti minulle tarjoilemansa kotitekoiset, aterialta yli jääneet kibbeh-pyörykät. Alapuolellani asui mies, jota en ollut vielä tavannut, vaikka olin asunut talossa jo kuukauden ja yrittänyt käydä esittäytymässä useita kertoja. Hän ei koskaan avannut, kun koputin hänen oveensa. Alma oli kertonut, ettei hänkään ollut koskaan puhunut miehen kanssa, mutta että tämän naispuolisen asuinkumppanin kanssa hän oli kerran keskustellut rakennuksen sähkömittarista. Minulla oli miehestä vain kuulohavaintoja: hän palasi töistä kuudelta eikä pitänyt juuri minkäänlaista ääntä ennen kuin puolenyön aikaan valmisti ja söi illallisen ja katsoi televisiota.

Olin haalinut asuntoon tarvittavat rahat kokoon säästöistä, ensimmäisestä kirjastani *Makuja* saamistani rojalteista ja toisen keittokirjani *Minikeittiön* ennakosta. *Makuja* sisälsi reseptejä, joiden inspiraation lähteinä olivat olleet perheeni laittamat ruoat, ystävyysuhteeni, ainoa pitkäaikainen seurustelusuhteeni, matkani ja kaikki lempikokkini. Reseptien lomassa kulki omaelämäkerrallinen juonne. Tarinan punainen lanka oli kuli-

naaristen mieltymysteni hahmottamisen ohella oman makuni muodostuminen – sen, mistä pidin ja mikä tuotti minulle tyydytystä. Tarina kertoi, miten olin työskennellyt päivisin yläkoulun ja lukion äidinkielen opettajana ja iltaisin ja viikonloppuisin pyörittänyt kotona illallisklubia, ja miten olin lopulta onnistunut säästämään riittävästi rahaa pystyäkseni lopettamaan päivätyöni ja ryhtyäkseni päätoimiseksi ruokakirjailijaksi. Se sivusi myös hyvässä hengessä päättynyttä suhdetta ensimmäiseen ja ainoaan poikaystävääni Joeen, joka oli suhtautunut kannustavasti aikeyseeni kirjoittaa meistä. Kirjasta oli tullut yllätysshitti, mikä oli poikanut minulle oman kolumnin sanomalehden liitteeseen, lukuisia sielua nakertavia mutta pankkitilin saldoa kaunistavia kaupallisia yhteistyösopimuksia erilaisten ruokabrändien kanssa sekä kustannussopimuksen kahdesta seuraavasta keittokirjasta.

Toiseen kirjaani *Minikeittiö*, jonka olin juuri saanut valmiiksi, olin koonnut kokemuksiani kokkaamisesta ja vieraiden keittamisestä vuokratyöväkessä, jonka keittonurkkauksessa oli lasten leikkikeittiökokoa oleva uuni, yksi keittolevy eikä ollenkaan säilytystilaa. Se oli ollut ensimmäinen asunto, johon olin muuttanut yksin sen jälkeen kun minä ja Joe olimme eronneet. Mieluiten puhuin kuitenkin kolmannesta kirjastani, toistaiseksi nimettömästä projektista, jonka teema oli sesongin raaka-aineiden hyödyntäminen, ja joka oli vielä ideavaiheessa. Vuosien kokemuksen perusteella tiesin, että kaikki kirjalliset teokset ovat parhaimmillaan silloin, kun ne ovat vasta idea-asteella ja siksi täydellisiä.

Laitoin itselleni kylvyn ja iTunesista soimaan minulle rakkaan, parikymppisenä tekemäni soittolistan nimeltä »Etkot», joka tosin oli viime vuodet kulkenut nimellä »Fiilistelyä» sen merkiksi, että olin siirtynyt holtittomasta ruumiillisesta rellestämisestä kohti tietoista, harkittua nautintoa. Olin luonut sen ensimmäisenä yliopistovuotenaani baari-iltaan valmistautuessa kuunneltavaksi, ja sen kulkuun liittyivät myös kappaleiden vaihtumisen tahdissa soljuvat naisellisuuden riitit, joita olin väsymättä toistanut viisitoista vuotta: hiusten peseminen, niiden

kuivaaminen pää alaspäin niin että ne näyttäisivät kymmenen prosenttia tuuheamilta, karvojen nyppiminen ylähuulen tienoilta, kaksi kerrosta ripsiväriä, toinen drinkki, kahden hajuvesisuihkauksen läpi käveleminen – ja siinä vaiheessa, kun toiseksi viimeinen biisi («Nuthin’ but a ’G’ Thang») soi, taksi odotti ulkona samalla kun raastoin sääriäni kertakäyttöhöylällä pesualtaan yllä, koska olin unohtanut ajella ne suihkussa.

Olkapäille ulottuvat hiukseni olivat jälleen tummanruskeat, mikä oli niiden luonnollinen väri. Hiusmalli oli hiljattain täydentynyt otsatukalla. Se kätki alleen otsalleni ilmestyneet tuoreet uurteet, jotka olivat keveitä kuin kasvopaperin taitteet, mutta kuitenkin niin näkyviä, etten halunnut ajatella niitä. Meikkaamiseen en kuitenkaan joutunut kuluttamaan aikaa. Meikki ei ollut koskaan oikein sopinut kasvoilleni. Olin siitä kiitollinen, koska minulta meni mielestäni muutenkin aivan liikaa aikaa itseni puunaamiseen, mikä taas sai minut tuntemaan itseni huonoksi feministiksi, kuten myös se, että urheilu ja DIY-projektit eivät kiinnostaneet minua tippaakaan. Joskus epätoivon hetkinä laskin huvikseni, kuinka monta minuuttia elämästäni vielä käyttäisin viiksikarvojen nyppimiseen, jos eläisin 85-vuotiaaksi, ja kuinka monta uutta kieltä olisin voinut samassa ajassa opetella.

Lähdin syntymäpäivälasillisille edestä umpinaisessa ja takaa avoimessa mustassa mekossa. En pannut sen alle rintsikoita ihan vain esitelläkseni, että minun oli mahdollista tehdä niin, mikä on laiha lohtu pienirintaisuudesta. Mutta ei pienirintaisuus minua enää haitannutkaan – se, miltä vartaloni näytti, oli koko lailla lakannut kiinnostamasta minua. Olin ärsyttävästi kokoa 39, erittäin keskimääräisen pituinen eli 163-senttinen ja tyytyväinen siitä, että muhkeat perät olivat taas muotia, jopa siinä määrin, että olin ylpeänä havainnut kaikilla pornosivustoilla olevan vähintään kaksi meille omistettua kategoriaa.

Tänä vuonna olin jättänyt useammankin ihmisen kutsumatta syntymäpäivilleni, eritoten entisen poikaystäväni. Olisin oikeastaan halunnut kutsua Joen, mutta silloin minun olisi ollut pakko

kutsua myös hänen tyttöystävänsä Lucy. Lucy oli aika harmiton, vaikka omistikin korkokengän muotoisen käsilaukun, mutta jostain syystä hänestä vaikutti tuntuvan, että välillämme oli käsittelemättömiä asioita. Saatuaan kolme lasillistaan aivan tiettyä roseeta («Onhan se varmasti *blushia?*») hän tivasi uupuneelta baarimikolta, jolta jo 133 muutakin valkoihoista naisasiakasta oli sinä päivänä kysynyt samaa) hän halusi aina nostaa kissan pöydälle. Hän kysyi, oliko hänen olemassaolonsa minulle ongelma tai aistinko välillämme vaivaantuneisuutta. Hän kertoi, kuinka tärkeä olin Joelle ja kuinka erityislaatuisena Joe minua piti. Hän halasi minua toistuvasti ja sanoi joka halauksella toivovansa, että ystävyystyisimme. Olimme tavanneet ainakin viisi kertaa, ja he olivat seurustelleet Joen kanssa yli vuoden, ja silti hän uskoi edelleen, että meidän kuului lausua toisillemme totuuksia sosiaalisten tilanteiden hiljaisissa nurkkauksissa. Olin miettinyt, miksi hän teki niin, ja tullut varsin jalomielisesti siihen tulokseen, että Lucy oli nainen, joka oli nähnyt liikaa käsikirjoitettuja tosi-tv-sarjoja. Hänen mielestään juhlat eivät ilmeisesti olleet täydelliset ennen kuin kaksi peplum-mekkoihin pukeutunutta naista puristi toistensa käsiä samalla kun toinen sanoi: »Emme voi enää olla ystäviä, koska menit sänkyyn Ryanin kanssa, mutta tulet aina olemaan minulle kuin sisko.»

Pubiin ilmestyi yhteensä kaksikymmentä vierasta: opiskelukavereita, muutama kouluaikainen ystävä, entisiä kollegoja sekä kourallinen ihmisiä, joiden kanssa tein nykyään töitä. Lisäksi oli pari kaveria, joita näin tasan kaksi kertaa vuodessa – kerran heidän syntymäpäiväjuhliissaan, toisen omissani – ja välillämme vallitsi nyttemmin syntynyt yhteisymmärrys siitä, että vaikka emme halunneet luopua ystävydestämme kokonaan, emme myöskään halunneet investoida siihen yhtään enempää aikaa kuin vuosittaiset syntymäpäivätapaamiset. Tämä sanaton sopimus oli mielestäni sekä surullinen että lohdullinen.

Etiketki vaati, että juhliin oli kutsuttava myös ystävien kumppanit ja puoliset. He olivat enimmäkseen hyvää tarkoittavia

miehiä, joilta olin ajat sitten lakannut odottamasta säkenöivää keskustelua, ja joiden tiesin sen sijaan istuskelevan penkeillään olutta siemaillen ja korkeintaan toivottavan minulle hyvää syntymäpäivää ohittaessaan minut matkalla vessaan, kunnes heitä alkoi väsyttää ja kitisyttää ja he patistivat tyttöystävänsä lähtemään. Miehet, joiden kanssa ystäväni olivat päättäneet jakaa elämänsä, kiehtoivat minua, ja erityisen kiehtovaa oli seurata heidän keskinäistä vuorovaikutustaan. Silloin, kun olin ollut Joen kanssa, tyttöystävät ja vaimot olivat jokaisessa tapaamisessa yhdistäneet rivinsä stoalaisesti vähän kuin kotirintaman naiset toisen maailmansodan Lontoon pommitusten aikana. Me olimme jutelleet, kuunnelleet toisiamme, tutustuneet, ja meistä oli tullut aina vähän läheisempiä joka kerta, kun tiemme sattui-
vat risteämään poikaystäviemme kautta. Olin vuosien mittaan havainnut, että miespuoliskot toimivat täsmälleen päinvastoin, jos heidät tuupattiin samaan tilaan. Kerran toisensa jälkeen olin saanut todistaa, että useimpien miesten mielestä onnistunut keskustelu on sellainen, jossa he pystyvät saattamaan muiden tietoon jonkin kokonaan uuden tosiseikan tai tiedon, kertomaan kiintoisan anekdootin, antamaan vinkkejä tai neuvoja jonkun suunnitelmien suhteen tai ylipäättään jättämään keskusteluun jälkensä kuin puunrunkoon kusaistun merkin. Miehistä oli masentavaa joutua illan päätteeksi huomaamaan, että he olivat ottaneet vastaan enemmän tietoa kuin olivat itse pystyneet muille antamaan; se tarkoitti, että ilta ei selvästikään ollut oikein onnistunut tai että he olivat itse olleet huonossa terässä.

Kaikkein eniten miehiä ilahdutti yksinkertaisten heitä yhdistävien tekijöiden löytäminen. Olin joka ikisen ystäväni syntymäpäivillä seurannut, kuinka miehet etsivät yhteisiä näkemyksiä tai kokemuksia, joiden avulla saattoi tuntea yhteyttä toiseen mieheen ilman että näki vaivaa todella tutustuakseen häneen tai ymmärtääkseen häntä. *Ai jaa, veljenikin oli Leedsin yliopistossa. Missä asuit? OIKEASTI, siis tiedätkö Silverdale Roadin ihan siinä Co-opin lähellä? Niin kuin vasemmalle siitä. Nimenomaan. Veljeni*

kaverin tyttöystävällä oli siellä talo! Maaailma on kyllä pieni. Oletko ikinä käynyt siinä kulmapubissa? Etkö? Kannattaisi, se on mahtava paikka.

Yksi noista puoliskoista oli kuitenkin mielestäni ihana: opiskelukaverini Danin pitkäaikainen poikaystävä Gethin. Olimme kaikki kolme tosi läheisiä, ja olin viettänyt heidän kanssaan ehkä villeimmät iltani ja ikimuistoisimmat lomani. Viime aikoina heidän käytöksensä oli kuitenkin toden sanoakseni jättänyt aika lailla toivomisen varaa. Olin aina uskonut voivani luottaa siihen, etteivät Dan ja Gethin sortuisi tavanomaisuuksiin, mutta he olivat alkaneet tehdä sovinnaisempia valintoja kuin kukaan muu kaveripiirissäni. He olivat päättäneet ryhtyä »kahdenväliseen» suhteeseen, mikä oli pettymys, koska tarinat heidän seksiseikkailuistaan olivat aina olleet riemastuttavaa kuultavaa, ja he olivat olleet ainoa tietämäni esimerkki toimivasta avoimesta suhteesta. Nyt he olivat kehittäneet itselleen todella monimutkaisen alkoholin käyttöä koskevan aikataulun, mikä tarkoitti, että alkoholia sai juoda joinain viikonloppuna, mutta ei kaikkina, eikä varsinkaan keskellä viikkoa. He eivät enää lähteneet ulos, koska säästivät rahaa milloin mihinkin. He olivat juuri käynnistäneet adoptioprosessin. He olivat ostaneet kolmion Bromleysta.

Dan ja Gethin viipyivät kahden sitruunamehulasillisen verran, kertoivat naapurinsa painajaismaisesta ylikasvaneesta puusta, joka tunki aidan yli heidän pihansa puolelle, ja lähtivät ennen kahdeksaa »päästäkseen kunnialla takaisin Bromleeyn» kuin edessä olisi ollut pitkä taival Mordoriin.

Minulle ojennettiin lukuisia harkittuja lahjoja, joista saattoi päätellä, että sisin olemukseni ja sen heijastuminen makuuni ja elämäntyyliini oli ymmärretty hyvinkin syvällisesti. Sain varhaisen painoksen Philip Larkinin *The Whitsun Weddings* -runokokoelmasta, erästä tiettyä savunmakuista chilikastiketta, jota rakastan ja jota saa vain Amerikasta, sekä kilpipiilean, joka sai toimittaa sekä tupaantuliaislahjan virkaa että tuoda onnea uudelle kirjalleni. Ainoa huti oli kehystetty piirros 1950-luvun

naisesta, joka tiskasi ja jonka vieressä oli teksti: *Jos Jumala haluaisi minun tekevän kotitöitä, hän panisi timantteja tiskialtaaseen!* Sain sen naiselta, jonka alaisena olin työskennellyt koulussa. Olin saanut samantyyllisiä lahjoja ennenkin, ja tullut siihen tulokseen, että pitkittynyt sinkkuuteni ja mieltymyksestäni votkamartineihin ilmeisesti saivat ihmiset kuvittelemaan, että pidän vintagekitchistä, jossa naiset kuvataan vitsikkäästi humalikoiksi, epätoivoisiksi, lapsettomiksi, suklaaholisteiksi tai tuhlareiksi. Kiitin häntä.

Olin saanut myös viivan kokaiinia ystäviltäni Eddieltä ja Meeralta, jotka viettivät epätoivon vimmalla »ensimmäistä kunnan bileiltä yhdessä puoleentoista vuoteen», sillä Meera oli ollut raskaana, synnyttänyt ja imettänyt, minkä hän oli juuri lopettanut ja saattoi siis nyt vetää tankin piripintaan ilman että vauvakin joutuisi nauttimaan alkoholia. Eddien ja Meeran silmissä oli villi kiilto, jonka olin havainnut olevan tyyppillinen piirre ensimmäistä vapaailtaansa ulkona viettävissä tuoreissa vanhemmissa. Kieltäydyin kohteliaasti. Minun puolestani he saivat ottaa juhlassa mitä halusivat, mutta olin hyvin tietoinen siitä, kuinka paljon Meera puhui koksupäissään isyytloman tarpeellisuudesta, erityisesti »vanhemmuuden oletusarvoisista patriarkaalisisista rakenteista». Eddie puolestaan vaihtoi levottomasti painoa jalalta toiselle – hän ei kyennyt pysymään aloillaan – ja he molemmat puhuivat tauotta Glastonburyn festivaaleista kuin olisivat itse panneet ne aikoinaan pystyyn.

Ainoa Virallinen Sinkkuystäväni Lola veti minut syrjään ja kertoi hermostuneena, että tunsin naimisissa olevien pariskuntien suhtautuvan häneen hyvin tuomitsevasti ja torjuvasti. Hänellä oli punaista huulipunaa ja todella merkillinen kampausta, jossa osa hiuksista oli kiinnitetty pinneillä sileäksi ja osa rullamaisiksi kiharoiksi, mikä sai tukkalaitteen muistuttamaan perinteistä brittiasianajajan peruukkia. Yleensä sen tyyppinen kampausta tarkoitti, että hän yritti kompensoida hirvittävää krapulaa. Hän myönsikin, että edellinen ilta oli ollut raskaanpuoleinen – tref-

fit olivat alkaneet seitsemältä illalla kanavan varrella olevasta pubista, jatkuneet illalliselle ja sieltä baariin ja toiseen baariin ja lopulta Lolan kotiin kolmelta aamuyöstä. Oli selvää, että hän ei ollut nukkunut ollenkaan. Ainoa Sinkkuystäväni Lola oli tapahtuma-alalla, mutta niihin aikoihin olisin ehkä sanonut hänen olevan pikemminkin freelance-deittailija. Hän oli ollut sinkkuna kymmenen vuotta ja etsi epätoivoisesti kumppania. Hän oli yliopistoaikaisista ystäväistäni läheisin, eikä kukaan laajasta kaveripiiristämme ollut ikinä kyennyt ymmärtämään, miksi hän ei näyttänyt pääsevän ihmissuhdeasioissa muutamia treffejä pidemmälle. Hän oli hurmaava, hauska, kaunis ja rohmunnut geenipankista jättisaaliin, sillä hän ei ollut napannut sieltä ainoastaan muhkeaa tissiparia, vaan muhkean tissiparin, joka ei rintaliivejä kaivannut. Hän totesi olleensa varsinaisilla tuomiopäivän treffeillä. Vitsailin, että niin saattoi päätellä hänen kampauksestaan. Hän sanoi lähtevänsä metrolle ja kotiin. Kerroin, että Eddien pikkuveli oli vielä tulossa, ja että veli oli 26-vuotias eläinlääkäriharjoittelija ja sinkku. Lola sanoi voivansa ehkä ottaa vielä lasillisen proseccoa ennen lähtöä.

Vanhin ystäväni Katherine, jonka olin tuntenut yläkoulun ensimmäisestä luokasta lähtien, kysyi mitä toivoin seuraavalta vuodelta. Sanoin, että olin valmis uuteen suhteeseen. Hän riemastui suunnattomasti – luulen, että päätökseni ryhtyä etsimään seurustelukumppania tarkoitti hänen mielestään jotakin hyväksynnän tapaista sille, että hän itse oli päättänyt mennä naimisiin ja hankkia lapsen. Olin huomannut, että kolmekymppisiksi ehdittyään monet alkoivat nähdä ystäviensä henkilökohtaiset valinnat suorana kritiikkinä heidän omia valintojaan kohtaan. Jos he äänestivät liberaalidemokraatteja ja ystävä antoi äänensä työväenpuolueelle, he kuvittelivat ystävänsä äänestyspäätöksen perustuvan haluun näyttää, että heidän omat poliittiset näemyksensä olivat pielessä. Jos he muuttivat esikaupunkialueelle mutta ystävä ei, he kuvittelivat sen johtuvan yksinomaan ystävänsä halusta todistaa, että tämän elämä oli glamoröösimpää kuin hei-

dän. Katherine oli loikannut monogaamisten pitkien suhteiden puolueeseen noin 25-vuotiaana tavattuun miehensä Markin, ja siitä lähtien hän oli halunnut kaikkien muidenkin liittyvän siihen.

Olin ollut passiivinen sinkku – eli sinkku, joka ei deittailut – kaksi vuotta minun ja Joen suhteen tultua tiensä päähän (olimme olleet yhdessä seitsemän vuotta, asuneet yhdessä neljä, elämämme ja ystäväpiirimme olivat olleet täysin yhteen sulautuneet ja olin alkanut huomata hänen sanovan »huomenissa» eikä »huomenna» ja puhuvan naamakirjasta Facebookin sijaan). Erottuamme minulla oli puolen vuoden villi promiskuiteettivaihe, kun yritin ottaa takaisin kaikkea sivu suun mennyttä seksiä. Minun kohdallani promiskuiteetti tosin tarkoitti, että harrastin seksiä kolmen miehen kanssa ja yritin saada heidät seurustelemaan kanssani. Kun olin todennut olevani läheisriippuvainen, päätin vähän ennen 30-vuotispäivääni lopettaa deittailun kokonaan kokeillakseni, miltä omillaan eläminen oikeasti tuntui. Sen jälkeen olin ensimmäistä kertaa elämässäni asunut ja matkustellut yksin, vaihtanut opettajasta ja osa-aikaisesta kirjoittajasta kokopäiväiseksi tekstintekijäksi ja ylipäätään opetellut irti lähes vuosikymmenen mukavan, viihtyisän monogamian luomista tavoista ja tottumuksista. Ja nyt minusta oli siis alkanut tuntua siltä, että voisin taas alkaa deittailla.

Yhdeltätoista oli viimeisten tilausten aika. Katherine oli lähtenyt jo vähän ennen sitä, sillä hän oli raskaana. Hän ei ollut kertonut olevansa, mutta tiesin, että hän oli, nähtyäni miten hän söi suolakurkkuja – ensin hän napsi kurkut kaikkien burgereista ja sitten tilasi vielä kulhollisen cocktailkurkkuja. Hän oli himoinnut täyteläisen makuisia ruokia koko sen ajan, kun odotti Olivea. Olin kysynyt häneltä, oliko umaminhimo vaikuttanut nimivalintaan – hän ei ollut arvostanut kysymystäni. Olin viimeisten parin vuoden aikana saanut selville paljon asioita, joista raskaana olevat naiset ja tuoreet äidit eivät pitäneet, ja yksi niistä oli vauvan nimeen liittyvät kommentit ja kysymykset.

Eräs ystävästäni lakkasi puhumasta minulle, kun olin – omasta mielestäni varsin avuliaasti – kertonut, että Beau on ranskan kielessä monikkomuoto ja että hänen poikansa nimen pitäisi oikeasti olla Beau. Nimi oli jo ehditty kirjata kaikkiin rekistereihin. Toinen ystävä suuttui, kun kysyin, viittasiko hänen tyttärensä nimi Flora kasvikuntaan, margariiniin vai suolistobakteereihin. Aivan erityisen pahasti äidit hermostuivat, jos heidän korviinsa kantautui tieto siitä, että joku oli epähuomiossa sattunut paljastamaan vauvalle aiotun nimen, jonka he olivat luottamuksellisesti kertoneet.

Kaikkein pahin etikettivirhe – yhtä kauhea kuin iän kysyminen, julkisella paikalla röyhtäileminen tai veitsen laittaminen suuhun – on kuitenkin tiedustella, onko nainen raskaana silloin kun hän selvästikin on. Kun nainen sitten lopulta kertoo odottavansa lasta, ei myöskään sovi sanoa arvanneensa sen jo ajat sitten – kaikki *inboavat* sitä. Odottavat äidit rakastavat suureen paljastukseen liittyvää draaman tuntua. Jos ihan rehellisiä ollaan, ymmärrän sen hyvin ja olisin varmasti ihan samanlainen. Jostain se kai riemu on revittävä, jos ei saa juoda cocktaileja yhdeksään kuukauteen. Niinpä vain nyökyttelin enkä sanonut mitään, kun Katherine lähti vedoten siihen, että hänen piti muka »viedä auto huoltoon» seuraavana aamuna.

Kymmenen kieppeillä oli ollut puhetta King's Crossilla olevasta aina auki olevasta klubista – lähinnä siitä oli puhunut vasta saapunut eläinlääkäriharjoittelija, jonka kanssa Lola jo jutteli kiharoitaan kieputellen – mutta kello 23.15 kiinnostus klubbailuun oli lopahtanut. Eddien ja Meeran piti lähteä vapauttamaan lapsenvahti, ja kun näin, miten heidän leukansa nytkähtelivät rytmikkäästi puolelta toiselle, minua kauhistutti heidän puolestaan ajatus edessä siintävästä unettomasta, levottomasta yöstä. Lola ja eläinlääkäri lähtivät etsimään »viinibaaria» eli hämärästi valaistua paikkaa, jossa voisi puhua humalaista soopaa, kunnes jompikumpi tekisi aloitteen ja he voisivat kietoutua toisiinsa baarin sohvalla. Se sopi minulle vallan mainiosti, koska halusin

päästä nukkumaan. Halasin vielä paikalla olevia vieraita hyvästiksi ja kerroin hiukkasen humalaisesti rakastavani heitä.

Kotiin päästyäni kuuntelin puolikkaan jakson lempipodcastiani, jossa valotettiin kepeään sävyyn naispuolisten sarjamurhaajien historiaa, pyyhin ripsivärit pois ja harjasin ja lankasin hampaani. Panin vasta saadun runokirjavanhukseni kirjahyllyyn ja kilpipiilean takanreunukselle. Olin harvinaisen ja täydellisen tyytyväinen elämäni. Tuona elokuisena iltana, kolmannenkymmenentoisen elinvuoteni ensimmäisinä tunteina, minusta tuntui, kuin elämäni joka ikinen sattumanvarainen osanen olisi kauan sitten luotu lokahtamaan täydellisesti yhteen juuri sillä hetkellä.

Menin sängylle makaamaan ja latasin puhelimeeni deittisovelluksen ensimmäistä kertaa elämässäni. Nettideittailuveteraani Lola oli kertonut, että Linxissä (jonka logossa oli saalista vaarivan ilveksen siluetti) oli paras valikoima kelvollisia miehiä ja että tilastollisesti sen kautta löytyi eniten pitkäaikaisia suhteita.

Täytin tietoni sovelluksen kenttiin. *Nina Dean, 32, ruokakirjailija. Sijainti: Archway, Lontoo. Etsin: rakkautta ja täydellistä rusinabriossia.* Latasin profiliin joukon kuvia ja nukahdin.

Kolmaskymmenestoinen syntymäpäiväni oli elämäni mutkattomin syntymäpäivä. Mikä oli täydellisen ihana alku elämäni oudoimmalle vuodelle.

Kolmekymppisellä Nina Deanilla on kaikki hyvin: mielenkiintoinen työ, ystäviä ja rakastava perhe. Kun hän tapaa Maxin nettideittipalvelun kautta, tuntuu viimeinenkin haave toteutuneen. Elämä kuitenkin harvoin sujuu suunnitelmien mukaan. Ystävyysuhteet muuttuvat, isä sairastuu demen-tiaan ja äiti yrittää elää nuoruuttaan uudelleen. Ja sitten Max katoaa ilman selityksiä.

”Tämä esikoinen on herkkä, pirteä ja herkullisen hyvin havainnoitu opas kolmekymppisen elämän kiemuroihin.” **DAILY MAIL**

”Koskettava, hauska romaani kolmikymppisten rakkauksista ja menetyksistä.” **SUNDAY TIMES**

”Loisteliaasti havainnoitu romaani saa lukijansa nyökyttelemään, nauramaan ja itkemään tutuille ilmiöille.” **THE SUN**

